

[Duetoft]

ner, var nøjagtigt den, der brugte Folketingets talerstol til dette for to minutter siden!

Lone Dybkjær (RV):

Hr. Duetoft kritiserede finansministeren for redegørelsen om den offentlige sektor og sagde, den var for slap. Jeg synes sådan set, at det er fint, uanset hvad vi mener om den redegørelse, at den i hvert fald kan danne grundlag for, at hr. Duetoft holder så fremragende en tale, som han gør; så har det jo ikke været totalt spildt.

Jeg er i øvrigt meget langt af sted enig med hr. Duetoft i det, han sagde. Jeg vil dog gerne komme med én tilføjelse til bemærkningen om, hvem vi er et spejl af. Vi er selvfølgelig et spejl af befolkningen, det er klart, og vi skal gennemføre befolkningens ønsker; det er det, vi er valgt for. Der er bare én ting, jeg synes hr. Duetoft mangler i denne sammenhæng – så skal jeg ikke komme ind på CD's politik i bred almindelighed – og det er, at vi jo ikke skal gennemføre det sådan, at andre betaler det hele. Det er jo kerneproblemet i vores arbejde i øjeblikket, at der er mange ting, vi gerne vil gennemføre, men vi kan faktisk ikke få den fornødne finansiering. Så er der nogle, der tager det mere højtideligt end andre – det skal jeg så ikke komme ind på, for det er ikke det, det vedrører i dag – men det har dog præget debatten om den offentlige sektor hele tiden.

Det er jo ikke, fordi vi, der har sagt, at der skulle effektivisering og alt muligt til i den offentlige sektor, har villet forfølge den offentlige sektor. Jeg har brugt de samme udtryk som hr. Duetoft over for finansministeren. Jeg synes bare, vi må erkende, at vi kommer i situationer, hvor vi skal foretage nogle stramminger, fordi vi ikke kan få tingene til at hænge sammen; men det gør vi vel ikke, fordi vi er dikteret af lyst til det.

Jeg er enig i de to målsætninger, som regeringen skriver at den offentlige sektor i 1990'erne vil være præget af – man kan næsten ikke være andet – en udvikling, der vil sætte borgerne i centrum. Ingen kan selvfølgelig være imod, at vi laver bedre og billigere service og får lavere skattetryk.

Jeg er også enig i den stigende internationalisering, men det fører mig bare til en lidt anden opdeling af mit indlæg end den, der ligger i moderniseringsredegørelsen. Jeg vil nævne fire generelle punkter, som jeg ikke synes regeringen gør så meget ud af.

Det første er netop internationaliseringen. Regeringen siger meget rigtigt, at udviklingen vil være præget af en stigende, skærpet internationalisering. Jeg vil kalde det en stigende naturlig internationalisering, der foregår overalt i verden i øjeblikket, sat i gang af den økonomiske og teknologiske udvikling. Men jeg synes ikke, regeringen med ét ord får det ind i denne redegørelse. Der er nemlig ikke nogen tvivl om, at netop den offentlige sektor og netop den statslige offentlige sektor vil være meget stærkt præget af de internationale opgaver, vi skal løse.

Vi kan også sige det på en anden måde: Vi ser to udviklingstendenser: Den ene er en stærk internationalisering, og den anden er et stærkt behov for decentralisering. Det vil uvægerligt føre til, at der vil komme en anden opgavefordeling mellem stat, amter og kommuner end den, som vi har i dag, og den diskussion har vi egentlig aldrig rigtig foretaget.

Vi ved udmærket godt, at det allerede sker i ministerierne. Jeg har også selv erfaring for det inden for det område, jeg har arbejdet med; vi skulle omorganisere og strukturere totalt, fordi vi skulle løse de internationale opgaver, og vi skulle se dem i sammenhæng med de nationale opgaver. Det fører til en helt anden måde at arbejde på, og det fører til helt andre uddannelseskrav. Det fører i det hele taget til helt andre krav til de mennesker, der skal være ansat i den offentlige sektor, end dem vi hidtil har haft.

Den diskussion synes jeg vi skal tage fat på. Og så synes jeg også, vi i den sammenhæng skal tage fat på, hvad det indebærer for det amtslige og kommunale niveau, at en række beslutninger nødvendigvis tages internationalt i samspil med det nationale. For dér kommer der naturligvis også nogle konsekvenser.

Hvis jeg skal sige noget om det amtslige og kommunale niveau, så er det, at der jo allerede i dag er sket en stor decentralisering. Det kalder efter min opfattelse på to ting, som vi er nødt til at gennemdiskutere. Den ene er, at den offentlige millimeterretfærdighed ikke kan opretholdes; og vi har altså en række borgere, der faktisk stadig væk ikke er indstillet på ikke at have en offentlig millimeterretfærdighed. Og den anden er – og det har Det Radikale Venstre stillet konkret forslag om – at ombudsmandens beføjelser bør udvides. Det er ikke acceptabelt, at vi har en ombudsmand, der kun beskæftiger sig